

У вівторок Луцьк прощався із загиблим у зоні АТО В'ячеславом Іоновим

За результатами проведених експертиз вдалось ідентифікувати особу В'ячеслава Іонова, що раніше був у списку зниклих безвісти. В'ячеслав Іонов народився 20 травня 1978 року. Навчався у загальноосвітній школі №10, потім у Рожищенському ветеринарному технікумі. Був призваний на військову службу за мобілізацією. У складі 51-ї окремої механізованої бригади виконував завдання у зоні АТО. Зв'язок із ним обірвався 28 серпня 2014 року. На той час він перебував поблизу Іловайська Донецької області.

Помер відомий волинський вишивальник Юрій Савка

16 лютого відійшов у вічність майстер народної творчості, знаний вишивальник Юрій Емануїлович Савка.

Народився він 1934 року на Івано-Франківщині. Захопившись мистецтвом вишивки у зрілому віці, під впливом зустрічі з творчістю знаменитого вишивальника Дмитра Блажейовського, створив власну школу вишиваного портрета. На полотнах майстер відтворював і відроджував українську історію. У його доробку портрети політиків, письменників, митців, культурних та релігійних діячів.

Перша виставка робіт майстра відбулася 1998 року з нагоди 7-ї річниці Незалежності України. Загалом презентував близько 60 персональних виставок.

Місце для проживання переселенцям зі Сходу на Волині уже обмаль

«Щодня Волинь приймає від 15 до 20 внутрішньо переміщених осіб, — повідомив заступник начальника управління ДСНС в області Костянтин Романчук. — Наші працівники перебувають у Києві на вокзалі, куди централізовано привозять людей із зони АТО, а вже звідти їх відправляють на Волинь». Із його слів, у краї в резерві є 71 об'єкт у сільській місцевості, де можна розмістити 385 осіб. Утім, цього резерву вистачить трохи більше як на два місяці.

5

по стільки тисяч гривень цього року повинен буде заплатити кожен українець за споживання газу. Це підрахували журналісти програми «Гроші».

20 лютого — День Героїв Небесної сотні

Президент України підписав Указ №69/2015 «Про шанування подвигу учасників Революції гідності й увічнення пам'яті Героїв Небесної сотні». Документом встановлено щорічне відзначення 20 лютого Дня Героїв Небесної сотні — на знак шанування відваги, сили духу та стійкості громадян, які віддали своє життя під час Революції гідності.

Отримала десять років за те, що... жила на узліссі!

Життя кожної окремої людини — то свій непередбачуваний сюжет із потаємними закутками та підводними течіями. Однак у кожного та сюжетна канва реалізується в різних жанрах і стилях: в одного суцільна комедія, в другого — трагедія, а третій не вилазить із фарсу чи байки. Проте серед нас є лише одиниці, з яких можна писати і епос, і лірику, і драму. Ото до таких і належить Антоніна Бесарабчук, яка пережила стільки, що не один голлівудський шедевр можна відфільмувати, і бачила стільки, що з багатьма підручниками історії може посперечатися...

УПІВЦІ НЕ ГРАБУВАЛИ, А РОЗДАВАЛИ

Народилася та зростала маленька Тоня разом із двома братами й сестрою в селі Муравищі, нині Ківерцівського району. Дитинство малечі у родині Терпелюків (дівоче прізвище Антоніни Лук'янівни. — Авт.) безхмарним назвати язык не повернеться: пройшло воно під акомпанемент протистоянь поляків, совітів та українських повстанців. На все життя Тоні закарбувався момент, коли в 1943-му поляки, даючи драпака з Волині, панічно спалили практично дощенту все село, людей повбивали, а худобу забрали. Причому спалили не тільки те, що самі побудували (школу, адмінбудівлю), а усі господи. Попри благання, не шкодували нікого.

Терпелюки врятувалися лише завдяки тому, що мешкали біля самого лісу. Цілий тиждень сім'ї довелося жити у дрімучих заростях просто неба та кормитися з того, що було під рукою. Та батько Лук'ян вирішив ризикнути й поїхати усією родиною в Котів, де стояло кілька сотень воєнів УПА.

— От деякі історики пишуть про те, що упівці людей убивали та худобу відбирали, — обурюється Антоніна Лук'янівна. — Я не знаю, де таке могло траплятися і чи то справді були наші партизани-повстанці. Бо на наших рідних землях воєнки УПА, навпаки, брали на себе тягар і годували тих, хто лишився сам на сам із бідюю. Скажу більше: повстанці знали розклад німецьких потягів із провіантом, тому робили час од часу вдаль вилазки. А нагороджане не ховали у лісі, а роздавали людям. Це я можу свідчити будь-кому! Допомогли вони і нам. Щойно ми прийшли, тато розказав, хто ми та звідки, нас повели до польової кухні й нагодували. Досі пам'ятаю, що перед кожною трапезою у них була молитва. Це так захоплювало — кремезні чоловічеська враз ставали набожними парафіянами. От що вони цінували, а не грабїж. І хочу сказати, що доки була УПА, доти був і Котів.

Однак на світле свято Покрови відбувся наступ німців на населений пункт. Упівців вибили звідти, а сам Котів спалили. Терпелюкам знову довелося рятуватися втечею. Спочатку жили в болотах у Сокиричах, а потім посеред голого поля в Ігарджі.

ЖІНКИ ПРАЦЮВАЛИ ВНОЧІ, ЩОБ ЧОЛОВІКИ СПАЛИ

Далі в житті родини почалися ще страшніші сторінки. Брат Сергій спочатку подався у партизани, потрапив у полон до німців, які вже було повісили його на шибениці в Піддубцях, однак із петлі зняв знайомий фріц, в якого Сергій був перекладачем. Потім чоловік подався санітаром у Червону армію, де від кулі снайпера й поліг під Псковом. Брат

Данило ж загинув у Латвії.

Стихли гармати Другої світової, батьки потихеньку вгамували свою печаль від втрати синів і зосередилися на доньках. Але в 1948 році Особливий відділ без суду та слідства постановив: «За зв'язок із партизанами батькам по 5, а дочкам — по 10». І все тому, що родина мешкала в будинку біля лісу. Так волею ідіотизму тато й мама опинилися в Іркутську, сестру Олену повезли в Новосибірськ, а 18-річна Тоня поїхала аж за Караганду.

Дівчину розподілили на роботу на цегельний завод, куди кидали чомусь тільки литовців, латвійців та волинян. Хто був у темі, то жартував, що Сталін, очевидно, добре вивчив на уроках історії параграф про Велике князівство литовське.

Працювати жінок, яких там було аж 1200, виганяли вночі, щоб знеможени за цілий день чоловіки хоча б трішки поспали. Жили ув'язнені у блоках по 70 людей. Сказати, що праця пекельна — нічого не сказати. Жінка розповідає, що з часом при-

звичаїлася і до різкого клімату, і до миття в лазні раз на тиждень, і до готування їжі на буржуйці.

ДЕНЬ ЗВІЛЬНЕННЯ НАЗВАВ ПОКІЙНИЙ БРАТ

Йшли роки, в'язні починали жити своїм життям — закохуватися, зустрічатися, утворювати сім'ї. Це, слава Богу, робити дозволяли. Оскільки Антоніна працювала на сигналізації, то була таким собі проміжним пунктом для бригад, які спускалися в шахту. Так-так, у Караганді відкритих кар'єрів глини не було, тому її добували, наче вугілля в Україні!

І от почав до волинянки підбивати клинці один моторний, хоча вже й не парубок. Але робив він це дуже оригінально. Не знайомлячись, почав писати їй інкогніто листи... крейдю на стіні в її кабінці, коли була змінна напарниці.

— Ну, написав одного разу «Привіт», то що, хіба я якась лякана, чи що? І собі відписала: «Привіт», — пригадує, посміхаючись, наша героїня. — Потім було «Я — Вася». — «То добре, що ти — Вася». Одне слово, розважались. Коли ж нарешті познайомилися, то дізналася, що той цілий Вася був на дванадцять років старший, служив у званні майора та відбував так само, як і я, десятичку. Родом із Ростовської області. Але що я буду вічно плакати на тому засланні? То й зблизилися. Там і розписалися.

Та якось волинська бранка занедала й опинилась у санчастині. І чи то від хвороби, чи то від знеболювального, але наснився їй рідний покійний брат, який назвав точний день та час її звільнення. І якою ж було здивування Антоніни, коли буквально за тиждень її викликав комендант і з усмішкою на вустах сказав, що вона вільна. День і час були акурат ті, що назвав уві сні брат...

У РОСТОВСЬКІЙ ОБЛАСТІ ВСІ РОЗМОВЛЯЛИ УКРАЇНСЬКОЮ!

Звісно, що не одну волинянку звільнили за амністією після смерті

Сталіна. Ї Василя — також. Більше того, його викликали в Ростов для поновлення у званні. Але ж Антоніні кортіло додому побачити, чи повернулася батьки й сестра. Коли вже була на рідній Волині, то переконалася, що батькові повернули хату, а от сестра вже має сім'ю і повертатися не стала. І щойно намилила лижі їхати в Ростов, несподівано дізналася, що вагітна. Народившись із рідними, вирішила народжувати вдома.

Однак щойно новонародженому синочку виповнилося три місяці, Тоня вронула до Васи. З перших хвилин перебування там жінку вразило те, що всі-всі люди розмовляли українською, а корови самі переправлялися на пашу на інший берег. Ласунки самі приходили до річки, чекали пором, заходили й діставалися на той бік. І так само назад увечері.

На жаль, це були єдині позитивні враження. За той невеликий проміжок часу, що подружжя було в розлуці, Василь скочив у гречку. І треба ж було такому статися, що жінка застала мало не на гарячому. Той, імпульсивно впавши на коліна, почав просити вибачення за зраду, а Тоня, ледве стримуючи пекучий біль у грудях, тільки й вичавила із себе: «Не треба мені такого шалапутя». Ото як приїхала, так поїхала.

Через кілька місяців приїхав аж у Ківерці. Знову благав, молив, закликав. Але жінка була незворушна: його зрада очерствіла всі почуття.

А вже через два роки зустріла вона Данила, з яким і прожили ще одного сина і трьох дочок. Бабуся нині зізнається, що по-всякому бувало у них — і сварилися, і мирилися, проте завжди поважали одне одного. Але в 2008-му не стало чоловіка, тому зараз Антоніна Лук'янівна господарює аж із трьома котами і двадцять однією курочкою. Але не сумує, бо ж діти навідують чи не щодня. Одним тільки журиться старенька: «І чого ті росіяни знову на нас пруть? Звикли все життя, що на них дурно спину гнуть, а тут ляпота скінчилася. Чого ж, іроде, стріляеш? Сам працювати почни!»...

Андрій СОбуцький, с. Муравище, Волинь

Така композиція висить на стіні у світлиці — портрет уже покійного чоловіка та власноруч вишитий оберіг — тризуб